

HOOFDSTUK 14

VAN HOORN NEEMT OVER 1993 - 2005

“[Van Hoorn] ... pendelt iedere dag 130 kilometer tussen zijn woonplaats Appingedam en Ter Apel. “Het zijn lange dagen, maar het is geen opgave. De RSG is met zevenhonderd leerlingen een school waar goed les wordt gegeven en waar een prima sfeer hangt. Ik heb er absoluut geen spijt van.”

Rector Van Hoorn in het ‘Groninger Dagblad’, 21 februari 1995

Martinus van Hoorn,
rector van 1993-2005

Bertie Wijshake, leraar
Engels van 1972 tot zijn
onverwachte overlijden
in 1994.

Martinus van Hoorn is geboren in Grijpskerk in 1946. Hij is van ‘huis uit’ wiskundige. Van Hoorn is in 1993 boventalig na de fusie van zijn school in Appingedam. De Rijks Pedagogische Academie waar hij dan als adjunct-directeur werkt, wordt opgeheven als gevolg van het regeringsbeleid. Hij neemt dus, zoals hij zelf zegt, de ervaring van het strijden voor je school mee naar Ter Apel.

Een overstap naar het rectorschap van de RSG Ter Apel is een mooie uitdaging voor Van Hoorn. De tijdelijkheid van zijn aanstelling blijkt evenwel ook wat lastig te zijn. Zo verkiest Van Hoorn er bijvoorbeeld voor om in Appingedam woonachtig te blijven. Gezien de onzekerheid rond zijn aanstelling geen onlogische keuze. Van Hoorn ondertekent zijn brieven de eerste jaren nadrukkelijk (en natuurlijk formeel correct) met “waarnemend rector RSG Ter Apel”.

Hoe onzeker de situatie is, blijkt uit een interview dat Van Hoorn geeft in het Groninger Dagblad op 21 februari 1995. Er zijn in dat jaar Provinciale Staten – verkiezingen en de vraag is of Sakkers zal terugkeren als gedeputeerde. Gebeurt dat, zo zegt het artikel, dan staat Van Hoorn op straat. De waarnemend rector is echter optimistisch: “... ik denk dat

Sakkers en zijn partij genoeg stemmen krijgen om straks sterk te staan.”

Sakkers blijft inderdaad aan als gedeputeerde, waardoor het waarnemerschap van Van Hoorn verlengd wordt. De situatie houdt aan tot ongeveer 2000 als Sakkers bekend maakt af te zien van zijn rechten. Het bestuur benoemt Van Hoorn dan tot rector van de RSG Ter Apel. Omdat in een eerder stadium door de bestuurscommissie was toegezegd dat voor de positie van rector een nieuwe sollicitatieprocedure zou worden opgezet, is niet iedereen binnen de school verheugd over de benoeming.

Kort na zijn aantreden worden Van Hoorn en zijn school opgeschrikt door de verschrikkelijke mededeling dat leraar Bertie Wijshake plotseling overleden is. Wijshake, sinds 1972 aan de school verbonden, is een populaire leraar die met zijn jovialiteit en humor, maar ook met zijn gedrevenheid voor het vak Engels, de leerlingen voor zich weet te winnen. Tijdens zijn vakantie in Zweden overlijdt hij op 21 juli 1994 plotseling aan een hartaanval. Wijshake was pas 47 jaar oud.

In het eerder genoemde interview heeft Van Hoorn zich vooral als doel gesteld het

DORTDRET ROB VAN EEK

De oude generaties van R.H.B.S. leerlingen spreken keer op keer hun bewondering uit voor de eerste tekenleraar van onze school, Johan Hemkes. Hemkes vindt zijn opvolger in een andere kunstenaar, Karl van Beekum en – later – mevrouw Wierenga. Van Beekum geeft zijn stokje over aan F.T. Bultje, die van 1976 tot 1981 aan de school verbonden is. Bultje wordt in 1981 opgevolgd door Rob van Eek, die daarmee de vijfde tekenleraar is van de school.

Van Eek, nog steeds werkzaam aan de RSG, blijkt een gedreven leraar te zijn die zijn talenten veelvuldig in dienst stelt voor de school. Naast allerlei 'kleine' projecten, zoals het ontwerpen van telefoonkaarten, kalenders en omslagen van programmaboekjes of het tekenen van scheidende rectoren, is hij ook verantwoordelijk voor drie 'grotere' ondernemingen.

In 1997 krijgt hij het idee om de lange witte muur in het nieuwe gedeelte van de school van kunst te voorzien. Thuis schildert hij op houten panelen een beeldverhaal waarin waterelementen (die ook in het monument zijn aangebracht) domineren. De panelen zijn aangebracht op de muur en vormen samen een prachtig schilderwerk. Van Eek heeft zijn verbeelding flink aangesproken. We zien koraal, zeepaardjes en vissen, maar ook een zwemmende olifant tussen Grieks aandoende pilaren. Een filmgangster kijkt de toeschouwer dreigend aan en een Romein ligt te sterven. Albert Einstein staat nonchalant te praten met twee kinderen, hij brengt zijn inzichten over onder het motto: het verhaal moet doorverteld worden! Van Eek heeft zijn leerlingen niet vergeten. Een deel van de schildering is wit gelaten om jaarlijks door een leerling ingeschilderd te worden.

Van Eek staat bekend als een leraar, die het uiterste uit zijn leerlingen kan halen. Hij grijpt dan alle gelegenheden aan om hen te stimuleren tot tekenen en schilderen. Zo begint hij in 2008 een project om leerlingen van zijn examenklas een schildering op een andere witte muur in de school te laten maken. Dit keer niet op panelen, maar rechtstreeks op de muur. Ook hier zien we een beeldverhaal, van de eencelligen tot de voetballer Maradona en acteur John Travolta.

Het derde huzarenstukje wordt in 2010 gepresenteerd. Van Eek maakt van elk collega een cartoon en brengt alle cartoons samen in het boekje 'RSG Kanjers, 'n kleurrijk team!', voorzien van een gedicht van leraar Nederlands Harrie Woldendorp. De originele cartoons worden in de kantine opgehangen, zodat iedere bezoeker kennis kan maken met het personeel van de RSG..

Detail wandschildering Van Eek

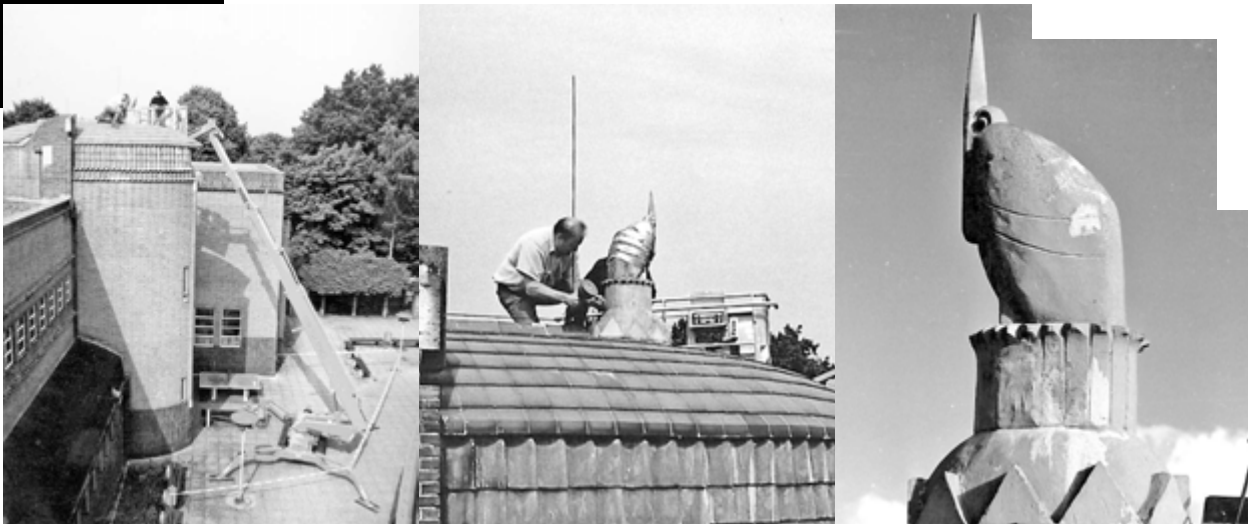

leerlingenaantal op te krikken. Er moet hard gewerkt worden om de school levensvatbaar te houden. In het eerste volledige schooljaar van Van Hoorn zijn er 675 leerlingen aan de school verbonden. Hoewel het leerlingenaantal lichtjes dalend is, blijken de prognoses van halverwege de jaren tachtig dan toch te pessimistisch te zijn geweest. Sterker nog, vanaf 1995 stijgt het aantal weer. Als Van Hoorn vertrekt in 2005, zijn er 823 leerlingen aan de school verbonden.

In zijn beleid neemt Van Hoorn de opmerkingen van de MR over de RSG als 'leerling-onvriendelijke school' mee. In zijn periode wordt er hard gewerkt om de leerlingenzorg

te verbeteren, onder meer door de uitbreiding van de facilitering van leerlingen met (meer) zorgbehoefte. De school gaat op zorggebied ook de samenwerking aan met de scholen in de regio Emmen. Daarnaast wordt de samenwerking met de basisscholen verbeterd.

In de schoolleiding stokt de samenwerking tussen Van Hoorn en conrector Schipper. Na een periode van ziekte maakt Schipper vanaf 1 mei 1999 gebruik van de flexibele pensioering. De heer Schipper is dan 37 jaar in dienst geweest van de school. Daarvan was hij 26 jaar conrector. Zijn sporen voor de school heeft Schipper dus ruimschoots verdiend. Marinus Jipping, leraar economie, wordt zijn vervanger.

Het is de stijging van de leerlingaantallen geweest die de school doet besluiten weer een aanvraag te doen voor uitbreiding van het gebouw. Daarnaast brengt de invoering van de Tweede Fase (en 'het studiehuis') nieuwe wensen met zich mee. De gemeenteraad gaat akkoord, zodat er voor een bedrag van 5.4 miljoen gulden flink gebouwd kan worden. Voor het bedrag krijgt de school tien nieuw lokalen, praktijklokalen voor de sector zorg en welzijn, een studieruimte en een nieuwe hal met ruimte voor de kluisjes. Afsproken wordt verder dat de muziekschool ook verhuist naar de school.

Architect G. Koekkoek zegt bij de opening van het nieuwe gedeelte in oktober 2001 dat hij rekening heeft gehouden met de stijl waarin het hoofdgebouw is neergezet: "De rode stenen en de kleurstelling zie je ook in het nieuwe gedeelte terug. Verder zijn op vele plekkjes doorkijkjes gemaakt. Daardoor is en blijft het oude zichtbaar". Leerlingen zetten de opening luister bij door te zingen: "de RSG Ter Apel maakt een nieuwe start op weg naar beter onderwijs".

Het 'bouwplaatje' wordt afgerond in 2004 wanneer een prachtig lokaal voor het vak dramatische expressie wordt gebouwd.

Tegelijkertijd wordt er bij de aanloop naar de verbouwingen ook aandacht gevraagd voor de twee roerdompen op het dak. De vogels zijn dringend aan restauratie toe, vooral ook omdat een restauratie bij de overdracht van de school in 1992 niet succesvol is geweest. Doordat de verschillende materialen verschillend reageren op weersomstandigheden laten steeds meer stukken van de terracotta beelden los. In een artikel in het Groninger Dagblad

Wind en weer hadden de gestileerde roerdompen op het dak ernstig schade toegebracht. Met een hoogwerker worden de beelden eerst omzwachteld met tape en vervolgens voorzichtig van het dak gehaald.

in juli 1998 kondigt Van Hoorn een actie aan om de twee vogels op te knappen. "De bedoeling is dat er een fonds wordt gevormd waaruit de restauratie betaald kan worden", zo zegt de rector. Hij merkt daarbij zijdelings op dat de discussie of het om twee roerdompen of twee pelikanen gaat, ongetwijfeld weer gaat opblazen.

Leraren Oolders en Van Eek trekken samen met leerling Mark Reinders (die dan voorzitter van de leerlingenraad is) de kar. Ze kiezen er voor om de vogels als pelikanen door het leven te laten gaan en starten de actie 'Red de Pelikanen op de RSG'. Om de gevraagde 20.000 gulden bijeen te brengen, wordt er een telefoonkaart ontworpen door tekenleraar Rob van Eek. Oud-leraar en kunstenaar Wim Weits ontwerpt mini-replica's van de 'pelikanen' die tegen een prijs van 100 gulden verkocht worden.

De actie is een groot succes en de vogels worden in 2001 opgeknapt. De gerestaureerde roerdompen worden in de hal van de school geplaatst en op het dak worden replica's geplaatst.

De wellicht grootste onderwijskundige uitdaging in de periode van Van Hoorn is de invoering van de Tweede Fase in 1999. Kort gezegd, brengt de Tweede Fase twee grote aanpassingen met zich mee voor scholen. Leerlingen in de bovenbouw van havo/vwo krijgen een landelijk vastgesteld pakket van vakken aangeboden die verdeeld worden over de zogenaamde profielen. Belangrijk is daarnaast dat er werk gemaakt wordt van het zelfstandig leren van leerlingen, zodat de aansluiting met het vervolgonderwijs verbetert.

Scholen en leerlingen in het land zijn over het algemeen niet enthousiast over deze onderwijsvernieuwing. Ook de RSG niet. Door een studiehuis te bouwen – een overzichtelijke ruimte waar leerlingen zelfstandig kunnen werken - wordt er aan een belangrijke voorwaarde voldaan. Dit neemt echter niet weg dat schoolleiding en leraren duidelijk niet goed uit de voeten kunnen met de Tweede Fase. Dit blijkt als leerlingen van de school meedoen aan een landelijke betoging in Den Haag in december 1999. Plaatsvervangende rector Rinus Jipping meldt in het Nieuwsblad van het Noorden dat de Tweede Fase er volgens hem doorgedrukt is. “Er is te kort

mee geoefend”, zo vindt hij, en “de leerlingen zijn onvoldoende opgeleid om zelfstandig te werken”. De school heeft er daarom voor gekozen behoedzaam om te gaan met de vernieuwingen. “We zullen ook het aanbod zo inperken dat het voldoet aan het minimale examenprogramma.”

In 2000 komt de RSG negatief in het nieuws. De school zit in financiële problemen en heeft forse tekorten op de begrotingen staan. De gemeenteraad stelt kritische vragen en burgemeester en wethouders krijgen het flink te verduren. Dat herhaalt zich in februari 2001 als blijkt dat de school door rekenfouten een tegenvaller moet incasseren van 200.000 gulden. In de gemeenteraad botst wethouder Dijkstra van onderwijs (die ook deel uit maakt van de bestuurscommissie van de school) met de raad over het gebeuren. Uiteindelijk wordt via een pakket van maatregelen het probleem opgelost. Duidelijk is dat de situatie erg ongemakkelijk is voor de burgemeester en de wethouder, vooral vanwege de twee petten die ze dragen als toezichthouder en bestuurder.

De financiële onzekerheden blijven de eerste jaren van het nieuwe millennium aanhouden. Oorzaak is dan vooral de onduidelijke situatie rond de asielzoekersschool. De RSG coördineert sinds 2000 het onderwijs dat voor de asielzoekers plaatsvindt op het terrein van het COA aan de Ter Apelerven. Door de vele schommelingen in leerlingaantallen daar kan de school geen goede begrotingen maken. Waarnemend burgemeester Lyklema begrijpt de situatie en steunt de school. Toch wordt in 2003 besloten om te stoppen met het AZC onderwijs. De school heeft in dat jaar nog slechts vier leerlingen.

Kort daarop zal de school toch weer het onderwijs op het vertrekcentrum ter hand nemen. Het gaat dan om lessen voor uitgeprocedeerde asielzoekers. Onder leiding van Tjeerd Bosklopper en Rigt Pepping wordt er voor de leerlingen, die ons land moeten verlaten, onderwijs ‘op maat’ gemaakt.

In 2005 wordt het duidelijk dat het niet botert tussen de MR en de directie. In de regionale kranten wordt er uitgebreid en voortdurend verslag gedaan van de onrust in de school. Eerst vertrekt, tot verdriet van velen, mevrouw Vuurboom. Daarna is de aanblij-

UITWISSELING GYMNASIUM PAPENBURG

Al meer dan veertig jaar onderhoudt de R.H.B.S./RSG nauwe contacten met het Gymnasium Papenburg. Het allereerste bezoek is in 1967, als leerlingen van de Duitse school voor een dag overkomen om meer van het Nederlands onderwijs te weten te komen. Overigens pakken de Duitse collega's het grondig aan. Niet alleen Ter Apel wordt bezocht, ook het Katholiek Drents College in Emmen en het Ubbo Emmius in Stadskanaal krijgen leerlingen uit Papenburg te gast.

Als in het jaar daarop in de “Landkreis” Aschendorf-Hümmling een themaweek rond Nederland wordt gehouden, krijgen de leerlingen van de H.B.S. een uitnodiging om een bezoek aan het gymnasium te brengen. Doel van de themaweek is om de clichés over Nederland (tulpen, klompen, windmolens) te doorbreken. Wil je die clichés doorbreken, aldus Dr. Muhmelt, de directeur van het Gymnasium, dan is een persoonlijke ontmoeting van belang. In de eerste week van september maken 47 bovenbouwleerlingen gebruik van de Duitse uitnodiging. Het blijkt een ontmoeting te zijn, die beide partijen tevreden stemt. Een maand later al is er een tegenbezoek uit Papenburg en is de traditie van de jaarlijkse uitwisseling een feit geworden. Een traditie die nog steeds bestaat.

Uitzicht vanuit het tekenlokaal in noordwestelijke richting. Het B-gebouw omgeven door populieren en rechts op de voorgrond de ingang van het Dr Mansholt-sportpark.

vende onrust voor Van Hoorn is het reden om in juni 2005 zijn vertrek per 1 augustus aan te kondigen. Hij vertrekt dan om “persoonlijke redenen”.

In een interview met het Dagblad van het Noorden op 23 juni 2005 blikt Van Hoorn tevreden terug. “Zijn missie is geslaagd”, zo zegt hij, “de RSG is als zelfstandige school behouden gebleven. Toen ik kwam, telde de RSG 680 leerlingen, nu zijn dat er 820. Ook is het aantal arbeidsplaatsen gestegen (de school heeft dan 96 personeelsleden, red.)”. Van Hoorn meldt verder dat hij zeer content is over de samenwerking met de muziekschool, dat de school financieel gezond is en een zeer veilige school is.

De bestuurscommissie besluit om een interim-rector aan te stellen om de rust in de school terug te brengen. Michiel de Ruijter, dan ook algemeen directeur van Stad en Esch in Meppel, neemt gedurende een jaar waar. In dat jaar bereidt hij de overgang naar een nieuwe bestuurscommissie voor. Bur-

gemeester Broertjes en wethouder Dijkstra willen van de dubbele petten af en de school krijgt een nieuw bestuur met onafhankelijke personen van buitenaf. De bedoeling is dat deze mensen gekozen worden op basis van deskundigheid en betrokkenheid. De afstand van de school ten opzichte van de gemeente wordt hierdoor vergroot, hoewel de gemeente wel verantwoordelijkheid blijft voor zaken als financiën en nieuwbouw.

In maart 2006 wordt bekend dat drs. Henk Dekker, 45 jaar oud, de opvolger wordt van Van Hoorn. Dekker, geboren in Musselkanaal, is oud-leerling van de school. Hij is dan directeur van de Havo/Vwo school in Meppel. Hij wordt vooral aangetrokken door het profiel van de rector, zo zegt hij in een interview in het Dagblad van het Noorden. Men zoekt een bruggenbouwer, iemand die de partijen in de school kan binden en het vertrouwen in de school kan terugbrengen. Hij denkt zo'n persoon te zijn.

Henk Dekker

Het personeel op portret achter de school in 1998.

KLEURRIJK EN EXOTISCH

Kleurrijk en exotisch, zo mag je de leerlingenpopulatie van de school op het Vertrekcentrum in Ter Apel noemen. Exotisch zeker waar het gaat om de voornamen van de meisjes. Luisterend naar namen als Fereshte, Nouria, Samira, Shema, Arezou. De heren der schepping komen er overigens wat bekaaider af met meestal Mustafa en Ahmed.

De RSG verzorgt nl. sinds 2001 onderwijs op het centrum voor asielzoekers in Ter Apel. Eerst in de vorm van ISK (Internationale Schakelklas)-onderwijs toen het nog een gewoon AZC was. Na een korte onderbreking wordt sinds januari 2005 les gegeven aan kinderen uit een heel andere doelgroep. Intussen is het ook geen AZC meer. In Ter Apel worden nu asielzoekers gehuisvest, waarvan de asielaanvraag, vaak na jarenlange procedures en processen, is afgewezen. Vandaar ook de oorspronkelijk naam VC (= Vertrekcentrum) Ter Apel. Een naamgeving die trouwens al weer twee keer is gewijzigd. Waarschijnlijk om het wat vriendelijker te laten klinken werd het aanvankelijk een ODL (Onderdaklokatie), een naam die twee jaar geleden werd omgezet in VBL (Vrijheid Bepenkende Locatie)-Ter Apel. Een vrijheidsbeperking die inhoudt dat men zich op werkdagen eens per

dag moet melden naast een gebiedsbeperking. De grenzen van de gemeente Vlagtwedde mogen namelijk, zonder ontheffing van dit verbod, niet worden overschreden.

Het was kort voor Kerst 2004 toen Tjeerd Bosklopper werd benaderd met de vraag of hij oren had naar 'een bijzondere klus' voor de RSG. Het bleek te gaan om het opzetten van een school voor kinderen uit gezinnen die in Ter Apel hun definitieve terugkeer naar het land van herkomst afwachten. Voor sommigen realiteit, voor de uitvoerende instanties bij anderen een utopie. Aan de ene kant was de 'klus' een aantrekkelijke uitdaging voor Tjeerd, aan de andere kant een beperking van de geneugten die het gepensioneerd zijn met zich meebrengt.

De oplossing werd gevonden in een duobaan. Rigt Pepping, vuttend directeur van de basisschool 'Westermarke' (aan de Westerstraat) en ooit Tjeerds opvolger als onderwijzer aan dezelfde school, had ook wel oren naar 'de sprong in het diepe' zoals hij het opzetten van de school betitelde. Op 15 januari 2005 was het zover. Op de bovenverdieping van een oud kantoorgebouw achter één van de vroegere

NAVO-loodsen werd het onderkomen voor de nieuwe loot aan de RSG-boom ingericht. Aan ruimte geen gebrek, maar wel gehorig (op de benedenverdieping zat de basisschool) en tropische (binnen)temperaturen in de zomer.

De eerste toeloop van leerlingen was aan de krappe kant. Zes leerlingen konden worden ingeschreven voor het 'vertrekonderwijs'. Leerlingen met een verhaal dat illustreert hoe divers de instroom op deze school is en welke elasticiteit van de docenten wordt gevraagd. We hebben het over leerlingen van plm. 13 t/m 17-jaar, de leerplichtige leeftijd dus. Ze zijn divers van leeftijd, komen van verschillende scholen uit verschillende afdelingen en ook nog eens uit verschillende landen en dus culturen.

Twee van die eerste leerlingen hadden zelfs al landelijke bekendheid gekregen als 'Bushokje gezin'. Het ging om een Turks-Koerdisch familie met zeven kinderen, die merkwaardigerwijs allen in Duitsland waren geboren. Deze familie was al eens door Duitsland uitgezet, was daarna een aantal jaren in Nederland geweest, opnieuw uitgezet, terug gegaan naar Duitsland en nog eens uitgezet. Moeder meldde zich daarop bij het AZC in Leek, kreeg daar geen onderdak en bivakkeerde 's nachts in een bushokje met haar zeven kinderen. Onduidelijk is hoe ze daarna in

Ter Apel terecht kwam. Wel wist ze, door met haar zeven kinderen de N366 te blokkeren, onderdak af te dwingen in het Vertrekcentrum.

Een andere opvallende leerling van de eerste lichting was Bella, een Russinnetje uit het vierde jaar van een gymnasium in het westen van Nederland. Zeer intelligent, welbespraakt, maar ook heel erg gefrustreerd dat ze met haar familie weer terug moest naar haar vaderland. Gefrustreerd omdat naar haar mening 'Nederland nog heel veel aan haar zou kunnen hebben' als ze mocht blijven.

Door de grote diversiteit in de leerlingenpopulatie koos de schoolleiding, in overleg met het 'Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers' ervoor om kleine groepen van 8 tot maximaal 10 leerlingen te formeren. Op die manier konden de kinderen zoveel mogelijk individueel aandacht krijgen. Aandacht niet alleen gericht op de overdracht van kennis, maar ook op het creëren van een omgeving waarin de kinderen even los zouden kunnen komen van de spanningen thuis.

"Eigenlijk proberen we een (les)situatie te creëren, waarin de leerling zich thuis voelt. In die sfeer kun je ze het beste iets bijbrengen, iets meegeven en dat is dan mooi meegenomen", is de filosofie van de beide coördinatoren en hun docententeam.

De school kent geen lessentabel die te vergelijken is met het reguliere middelbaar onderwijs. Er wordt bijvoorbeeld geen Nederlands onderwezen evenmin als aardrijkskunde en geschiedenis van Nederland. Wat heb je daaraan als je terug gaat naar Mongolië, Afghanistan of Guinee Bissau? Engels, Wiskunde en Informatica vormen samen de hoofdmoot van de lessentabel. Crea (tekenen en handvaardigheid) en Sport zorgen voor de gewenste afwisseling. Afwisseling die ook wordt gecreëerd door in de lessen dieper in te gaan op vragen van leerlingen over de meest uiteenlopende zaken die niet direct met het vak in kwestie te maken hebben.

Toch doet zich het laatste jaar de noodzaak voor ook aandacht te besteden aan onze moedertaal. Mede door verandering in het asielbeleid wordt en is Ter Apel min of meer de spil in het opvang- en terugkeerbeleid. Dat betekent dat niet alleen uitgedeelde asielzoekers naar Ter Apel worden gestuurd, maar ook 'verse' asielzoekers die over land Nederland zijn binnen gekomen. Na vier weken verblijf in Ter Apel geldt ook voor de kinderen uit deze gezinnen dat

ze leerplichtig zijn. Daardoor doet zich de noodzaak voor hier een fors aantal uren Nederlands op in te zetten. In eerste aanleg gericht op spreken en lezen. Toch moeten ze binnen een redelijke termijn niet alleen de reguliere lessen kunnen volgen, maar ook zelfredzaam zijn in de Ter Apeler setting. Het komt dan ook regelmatig voor dat deze leerlingen na een tijdje bv. moeder/vader kunnen assisteren als tolk bij een bezoek aan de dokter op het centrum of op het spreekuur van Vluchtelingenwerk.

Toch loopt de school ook regelmatig tegen (kleine) problemen aan. Eén ervan is de moeite die de leerlingen hebben op tijd op school te zijn. "Dat komt van onze cultuur meneer", is een vaak gehoorde opmerking. "Wij zijn niet gewend ons druk te maken. Morgen is er immers weer een dag".

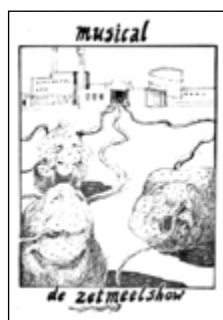
Een ander probleem is de onvoorspelbaarheid van de verblijfsduur op het centrum. Er wordt weliswaar een termijn gehanteerd van 12 weken tussen aankomst in Ter Apel en de feitelijke terugkeer. In de praktijk wil dit nog wel eens flink uitlopen, mede door de bemoeienis van asieladvocaten en ondanks dwangmiddelen die worden ingezet.

Vooraf de inzet van dwangmiddelen heeft de nodige impact en niet alleen dat. Het vraagt ook het nodige van het inlevingsvermogen van het team. Ondanks dat wordt er gelukkig ook nog wel eens gelachen. Het generaal pardon was zo'n situatie waar aan de ene kant de spanning afdroop, maar aan de andere kant ook de enorme blijdschap wanneer de brief met het verlossende bericht binnen was. Een spannende tijd waarin binnen de reguliere lessen heel wat is afgepraat.

Het gerucht van de abdicatie van H.M. Koningin Beatrix ten gunste van Willem Alexander was ook zo'n moment. Er zou ter gelegenheid daarvan weer een generaal pardon komen, met name ten gunste van illegaal in ons land verblijvende Chinezen. Binnen 14 dagen hadden maar liefst 900 Chinezen de weg naar Ter Apel gevonden. Helaas, binnen 14 dagen waren ze ook weer weg, op reis naar allerlei bungalowparken in ons land. Op de eerste bus die vanuit Ter Apel vertrok stond met grote letters 'GO CHINA', niet bedoeld als aansporing tot vertrek. Het was de slogan ter gelegenheid van de expositie van het wereld beroemde terra cotta leger in het Drents Museum in Assen.

Ook de 'onmetelijke rijkdom' van de Nederlanders en met name van de coördinatoren van de school was aanleiding tot een hilarisch misverstand. Zo stond de auto van Tjeerd Bosklopper ooit geparkeerd bij het Klooster In Ter Apel. De volgende dag al werd hij aangesproken door een jongeman met de mededeling: "Meneer, u heel rijk man zijn. U wonen in heel groot kasteel". Tjeerd heeft het er maar bij gelaten. En zo bleef de combinatie coördinator/kasteelheer alleen maar voortleven in de fantasie van een leerling.

Tjeerd Bosklopper

De musical "de Zetmeelshow" werd met groot succes opgevoerd tijdens de reunie in 1981

Tjeerd Bosklopper verkleed als aardappel in 'de Zetmeelshow'

"Leerlingen van de RSG in actie tijdens verschillende evenementen"

